

ਵਿਹਾਰਕ

ਡਿਲਿੱਖੀਆਂ 4:4-13

‘ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਕੌਣ ਚੜ੍ਹੇਗਾ? ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿਚ ਕੌਣ ਖੜਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਉਹ ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਪਾਕ ਅਤੇ ਮਨ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜੀ ਫ਼ਰੇਬ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ’ (ਜ਼ਬੂਰ 23:3, 4)।

ਸਾਡੀ ਸਭ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪੱਕੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਬੇਹੱਦ ਆਸ ਅਤੇ ਅਮਰ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਖ਼ੁਦ ਨਾਲ ਅਮੀਰ, ਮਜ਼ਬੂਤ ਦੁਆ ਭਰੇ ਸਬੰਧ ਦੀ ਤੜਪ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਵਧੇਰੇ ਲੋਕ ‘ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਣ ਭੱਜ ਰਹੇ ਹਨ।’ ਰੋਜ਼! ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਰੋਜ਼ ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ। ਰੋਜ਼ ਅਸਾਨ ਹੈ ... ਰੋਜ਼ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ! ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ? ‘ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਅੱਗੇ ਖਲੋਤਾ ਆਦਮੀ’ ਰੋਜ਼! ਸਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਅਚਾਨਕ ਮੁਸੀਬਤ ਆਉਣ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਰੋਜ਼ ਖ਼ਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਿਹਤ, ਮਹਿੰਗੀਆਂ, ਹਾਈਟੈਕ ਗੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ, ਬਲਕਿ ਰੋਜ਼ ਲੋੜੀਂਦਾ ਖਾਣਾ, ਢੁਕਵੀਂ ਨੀਂਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਸਰਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ! ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਰੋਜ਼ਮੱਰਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਹੀ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਖਾਣੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਬਲਕਿ ਅਸੀਂ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਪਚਾ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ। ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ, ਮਾਪਿਆਂ ਜਾਂ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਇਨਸਾਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਸ਼ਾਟ ਕਟ, ਕਿਸੇ ਕਰਤੱਬ, ਕਿਸੇ ਕੋਈ ਜਾਦੂਗਰੀ ਦਾ ਕਮਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਧਣ ਵਾਸਤੇ ਰੋਜ਼ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਦਿਖਾਵਟੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਵਿਚ ਵਧਣ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਧਰਮ ਵਿਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ‘ਪਰੀ ਕਥਾ’ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ‘ਇਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣ’ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ‘ਤਰਜੀਹਾਂ’ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ:

ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲ ਦਿਓ।
ਹਰ ਫ਼ੈਸਲੇ ਵਿਚ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲ ਦਿਓ।
ਦਿਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਘੰਟਾ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਦਿਓ।
ਹਫ਼ਤੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਦਿਓ।
ਆਪਣੀ ਤਨਖ਼ਾਹ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਦਿਓ।

ਜਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਰੋਜ਼ ... ਅਤੇ ਇਕ ਸਾਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਫ਼ਲਦਾਇਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਸੱਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਵਿਚਾਰ, ਪਵਿੱਤਰ ਵਿਹਾਰ, ਪਵਿੱਤਰ ਆਦਤਾਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਰੋਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ, ਦੁਆ, ਰੋਜ਼ਾ, ਇਕਾਂਤ, ਸਾਦਗੀ, ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ, ਜਸ਼ਨ, ਇਕਰਾਰ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਜਿਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਖ਼ੁਦਾ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ! ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਾਨੂੰ ਆਪੇ ਚੱਲਣਾ ਪੈਣਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਖ਼ੁਦਾ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਆਪੇ ਬਣਾਉਣਾ ਪੈਣਾ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ

ਰੋਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਖੁਦਾ, ਖੁਦਾ ਹੈ (ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਵੀ) ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ, ਸਿਰਫ਼ ਮਨੁੱਖ (ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਵੀ) ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸੁਣਨੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਲੋੜ ਕਿਆਫ਼ਾ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਮੁਕਾਸ਼ਫ਼ਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਖੁਦਾ ਦਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸਾਹ ਤੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਸਪੱਸ਼ਟ, ਇਖ਼ਤਿਆਰੀ ਵਚਨ ਹੈ। ‘‘ਲਿਖਿਆ ਹੈ’’; ‘‘ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਇਹ ਬਾਣੀ ਹੈ’’; ‘‘ਭਲਾ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਵਚਨ ਆਇਆ ਹੈ?’’ ਮਹੱਤਵ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਕੀ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਕੀ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਜਵਾਬ ਮਿਲਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ‘‘ਬਾਈਬਲ ਖੁਦਾ ਦਾ ਵਚਨ ਹੈ?’’ ਜੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੋਈ ਮੁਕਾਸ਼ਫ਼ਾ, ਕੋਈ ਇਖ਼ਤਿਆਰ, ਭਾਵ ਧਰਮੀ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਸਦਾ ਤਕ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਮਾਨਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਆਧੁਨਿਕ ਸੰਦੇਹਵਾਦੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸਹੀ ਹੋਣੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਅਸਲ ਸੱਚਾਈ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸੰਸਾਰ ਬਿਨਾਂ ਅਰਥ ਦੇ, ਬਿਨਾਂ ਮਹੱਤਵ ਦੇ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਹੁੰਦਾ। ਅਨਾਦੀ ਮਹੱਤਵ ਜਾਂ ਨਤੀਜੇ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਾ ਹੁੰਦੀ। ਜੇ ਬਾਈਬਲ ਖੁਦਾ ਦਾ ਵਚਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਖੌਫ਼ਜ਼ਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬਰਕਤ ਅਤੇ ਖੌਫ਼ਜ਼ਦਾ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਵੇਲੇ ਸਾਡੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਮਨ ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ (ਯਸਾਯਾਹ 66: 1, 2)। ਬਾਈਬਲ ਜੇ ਬਾਈਬਲ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਉਹਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਸਾਡੇ ਰੋਜ਼ ਦੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਅੰਤਿਮ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸੁਆਮੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਵਚਨ ਦੇ ਸੇਵਕ ਬਣੀਏ। ਸਾਨੂੰ ‘‘ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ’’ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਖੁਦਾ ਦਾ ਵਚਨ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਮੰਨੀਏ ਜਾਂ ਨਾ।

ਅਸੀਂ ਰੋਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ਵਿਚ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਸ਼ਾਇਦ ਮਸੀਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੀ ਸਾਡੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਨਾਕਾਮੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਕਦੇ ਨਾ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਕਣ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਖ਼ਿਤਾਬ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਦਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨੌਂ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਬਾਈਬਲ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅਮਰੀਕਾ ‘‘ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਨਪੜ੍ਹ’’ ਦੇਸ਼ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਕਾਰਣਾਂ ਲਈ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਜਦਕਿ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੰਦੇ। ਬਾਈਬਲ ਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵੱਲੋਂ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3: 16)। ਆਮੋਸ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਕਮੀ ਨੂੰ ‘‘ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਕਾਲ’’ ਕਿਹਾ ਸੀ (ਆਮੋਸ 8: 11)। ‘‘ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੇ’’ (ਹੋਸ਼ੇਆ 4: 6) ਖੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕ ਨਾਸ ਹੋਈ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਅੱਜ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ‘‘ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ’’ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਡੂੰਘੇ ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ‘‘ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ’’ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਸਾਨੂੰ ਧੁਆਂਖਿਆ ਹੋਇਆ ਰੂਹਾਨੀ ਜੰਕ ਫੂਡ (ਬਜ਼ਾਰੀ ਖਾਣਾ) ਖੁਆਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਖੁਦਾ ਅੱਗੇ ਵਚਨ ਮੁਤਾਬਕ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ‘‘ਸਿਆਸੀ ਤੌਰ ਤੇ ਗਲਤ’’ ਹੋਣੇ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਸਾਡਾ ਧਰਮ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਦੀ ਥਾਂ ਨਵੇਂ-ਪਣ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਥਿਓਲੋਜੀ ਨੂੰ ਦੱਬੇ ਪੈਰ ਲੈ ਆਉਣਾ ਫ਼ਜ਼ੂਲ ਹੈ। ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦਾ ਖੌਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ‘‘ਇਕ ਕਿਤਾਬ’’ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਜਨਮ ਵਚਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਚਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਖੁਦਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਪਾਏ ਬਗ਼ੈਰ ਰੂਹਾਨੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਰੋਜ਼ ਦਾ ਚੱਲਣਾ ‘‘ਵਚਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ’’ ਹੈ।

ਮਸੀਹੀ ਵਿਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5: 12-14; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3: 1-

3; 1 ਪਤਰਸ 2: 1-3)। ਬਾਈਬਲ ਰੂਹ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਖੁਦਾ ਦਾ ਠਹਿਰਾਇਆ ਖਾਣਾ ਹੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਸਾਡਾ ਗਿਆਨ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੀ ਨਬੂਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ਨਾ ਸਮਝੋ! ਅਸੀਂ ਨਿੱਜੀ ਤਰੱਕੀ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲੀ ਤਰੱਕੀ ਤਕਲੀਫ਼ਦੇਹ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ਮਰਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਖੋਖਲੇਪਣ ਉੱਤੇ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਮੈਂ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਵਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਗਿਆਨ ਹੈ! ਸਾਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਪਰਿਪੱਕਤਾ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਈਬਲ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪੰਝੜੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਬਾਈਬਲ ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ ਰਹੀ ਹੈ।

ਵੱਡਾ ਹੋਣ ਤੇ, ਦੁੱਧ ਛੱਡ ਕੇ ਅੰਨ ਖਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਦੁੱਧ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਬੜਾ ਹੀ ਸਿਹਤ-ਵਧਾਉ ਹੈ, ਪਰ ਵੱਡਿਆਂ ਲਈ ਇਹ ਓਨਾਂ ਲਾਹੇਵੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਸੀਂ ‘‘ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਵਾਲੇ’’ ਤੋਂ ‘‘ਅੰਨ ਖਾਣ ਵਾਲੇ’’ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ‘‘ਲੇਖ’’ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ‘‘ਰੂਹ’’ ਤਕ ਪੁੱਜਦੇ ਹਾਂ। ਭਲਿਆਈ ਅਤੇ ਬੁਰਿਆਈ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਗਿਆਨ ਓਨਾ ਕੁ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੰਨੀ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਖਾਣ ਭਾਵ ਰੂਹ ਨੂੰ ਖੁਆਉਣ ਲਈ ਵਕਤ ਕੱਢੋ।

ਚੁੜਾਈ ਲਈ ਬਾਈਬਲ ਪੜ੍ਹੋ ਅਤੇ ਗਹਿਰਾਈ ਲਈ ਇਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰੋ। ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕ ਹੋਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸਦਾ ਤਕ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਲੋਕ ਦੂਜੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕਰਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਬਾਈਬਲ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰੋ ... ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੋ ... ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜੋ। ਧਰਮ ਦੀ ਹਰ ਪਰਖ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਵਾਲ, ਇਸ ਦੇ ਇਖਤਿਆਰ, ਇਸ ਦੇ ਅਧਾਰ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ।

... ਤੂੰ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਮਹਿਰਮ ਹੈਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਸ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸੱਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਲਿਖਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ, ਤਾੜਨ, ਸੁਧਾਰਨ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦੇ ਗਿਝਾਉਣ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਹੈ। ਭਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬੰਦਾ ਕਾਬਲ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਭਲੇ ਕੰਮ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3: 15-17)।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ (1) ਬਚਾਏ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਾ ਹੈ, (2) ਵਧਣਾ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਅਤੇ (3) ਫ਼ਾਇਦੇਮੰਦ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਵਿਹਾਰਕ ਕਿਤਾਬ ਹੈ। ਮੈਂ ਰੋਜ਼ ਇਸ ਦੇ ਪੰਝੀ ਅਧਿਆਇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਸਾਲ ਵਿਚ ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਪੰਜ ਤੋਂ ਛੇ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ‘‘... ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹੀ ਜੋਗ ਚਾਲ ਚੱਲੋ ਜਿਹੜੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਹਰ ਤਰਾਂ ਨਾਲ ਭਾਵੇਂ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਸੁਭ ਕਰਮ ਵਿਚ ਫਲਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵਿਚ ਵਧਦੇ ਰਹੋ’’ (ਕੁਲੋਸੀਆਂ 1: 10)।

ਦੁਆ

ਦਿਨ ਬ ਦਿਨ,
ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੈਥੋਂ ਇਹ ਤਿੰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ:
ਤੈਨੂੰ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਵੇਖ ਸਕਾਂ,

ਤੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵੱਧ ਪਿਆਰ ਕਰਾਂ,
ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਾਂ,
ਦਿਨ ਬ ਦਿਨ। ਆਮੀਨ।^੧

ਦੁਆ ਉੱਤੇ ਮੇਰੇ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਾਕ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ‘‘ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਖੁਦਾ ਵਿਚ ਹੈ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਦੁਆ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।’’ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਦੁਆ ਦੇ ਟੂਣਾ, ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੱਥਕੰਡਾ ਅਪਨਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਰਹਿ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ। ਰੋਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਦੁਆ ਕਰਨਾ ਮਸੀਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਵਾਧੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦ ਦੁਆ ਸਹੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸਹੀ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੁਆ ਸਾਡੇ ਲਾਚਾਰ ਹੋਣ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਦੁਆ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਖੁਦਾ ਅੱਗੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਪੁਕਾਰ ਹੈ। ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਵਾਧੇ ਲਈ, ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਖੁਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਦੁਆ ਰਹਿਤ ਹੋਣਾ ਸਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪਾਪ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਵਾਂਗ ਦੁਆ ਕਰਨਾ ਸਾਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਦੁਆ ਲੈਅ ਵਿਚ ਕਹੀ ਗਈ ਕਵਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੁਆ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਓਨਾ ਹੀ ਚੱਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਹੋ ਕੇ ਚੱਲ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਦਿਆਂ ਮੈਨੂੰ ਤਿੰਨ ਖੋਫ਼ਜ਼ਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹਕੀਕਤਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਆਈ ਹੈ:

ਮੈਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਦੁਆ ਕਰਕੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਖੁਦਾ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ! ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਗਿਆਨ ਬੜਾ ਹੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਦੁਆ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ?

ਧਾਰਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ (1) ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਅਤੇ (2) ਦੁਆ, ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ‘‘ਚਲਨ ਵਿਚ’’ ਹਨ। ਅਫ਼ਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਿੱਚ ਮੋਹ ਮਾਇਆ, ਜਿਗਿਆਸਾ ਅਤੇ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ। ਕਲੀਸੀਆ ਅੱਜ ਦੁਆ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰ ਲਵੇਗੀ। ਹਾਂ ਅਸੀਂ ‘‘ਦੁਆ ਦਾ ਦਿਨ’’ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਬੁੱਧਵਾਰ ਦੀ ਰਾਤ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ‘‘ਬੰਦਗੀ ਦੀ ਰਾਤ’’ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਸਾਡੇ ‘‘ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਐਤਵਾਰ’’ ਦੁਆ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਦੁਆ ਦੀ ਭੀੜ ਵਿਚ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੰਘਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ! ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੁਆ ਵਿਚ ਵਧ ਰਹੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਦੁਆ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਖੁਦਾ ਕੱਲ੍ਹ ਵੀ ਉਹੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਅੱਜ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਹਦਾ ਪਿਆਰ ਬਦਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਹਰ ਮਸੀਹੀ ਦੀ ਦੁਆ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਜਵਾਬ ਨਾ ਮਿਲੀ ਦੁਆ ਦੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਦੁਆ ਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੁਆ ਦੀ ਹੈ। ‘‘ਤੁਹਾਡੇ ਪੱਲੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਮੰਗਦੇ ਨਹੀਂ’’ (ਯਾਕੂਬ 4:2)। ਖੁਦਾ ਸਾਡੀ ਲੋੜ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਦੇਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੈ।

ਪਿਆਨ ਲਾਉਣਾ

ਸਾਡੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਭੀੜ, ਰੌਲਾ ਰੱਪਾ ਅਤੇ ਭੱਜ ਦੌੜ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ

ਹੀ ‘ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ’ ਹਾਂ। ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਗਹਿਰਾਈ ਨਾਲ ਰੁਹਾਨੀਅਤ ‘ਭਾਜੜ ਵਿਚ’ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਵੀ ਧਿਆਨ ਲਾਉਣ ਦੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਲਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਵਪਾਰ ਵਿਚ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਸਾਡਾ ਚਿਹਰਾ ਖਿੜ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਵੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਣ ਲਈ ਹੱਥਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਲਾਉਣ ਨੂੰ ਵਧਾਵਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਧਿਆਨ ਲਾਉਣਾ ਮਨ ਲਈ ਉਵੇਂ ਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਸਰੀਰ ਲਈ ਕਸਰਤ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਧਿਆਨ ਲਾਉਣਾ ਮਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸੁਭਾਅ। ਇਹ ਪੁਰਾਤਨ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ ਤੋਂ ਚੋਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੁਰਾਤਨ ਧਿਆਨ ਲਾਉਣਾ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ, ਮਨ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਕ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ, ਜਦ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਧਿਆਨ ਲਾਉਣਾ ਮਨ ਨੂੰ ਭਰਨ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਡ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਨੂੰ ਹੱਲਾਸ਼ੇਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਲਾਉਣਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਪੱਕੀ ਜੜ੍ਹ ਫੜੇ ਬਗੈਰ ਫਜ਼ੂਲ ਹੈ ਅਤੇ ਹਕੀਕਤ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਲਾਉਣ ਦਾ ਇਕ ਬਦਲਵਾਂ ਸ਼ਬਦ ‘ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ’ ਹੈ। ਪੇਂਡੂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ‘ਗਾਂ ਦਾ ਜੁਗਾਲੀ ਕਰਨਾ’ ਕਹਿ ਕੇ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੇਪ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਲਾਉਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ‘ਜੁਗਾਲੀ ਕਰਨਾ’ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਭੇਤ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਲਾਉਣਾ ਮਾਧਿਅਮ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਮੰਜ਼ਿਲ। ਧਿਆਨ ਲਾਉਣਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ। ਫ਼ਾਇਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਦਾਊਦ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਤੇ ਧਿਆਨ ਲਾਉਂਦਾ ਸੀ (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 1:2; 119:97)। ਧਿਆਨ ਖ਼ੁਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਚਨ ਉੱਤੇ ਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਧਿਆਨ ਲਾਉਣਾ ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਕੋਈ ਗੂੜ੍ਹ ਗਿਆਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਧਿਆਨ ਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਤਰਸ, ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਪੱਕਿਆਂ ਰਹੋ’ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:15); ‘ਮੁੱਕਦੀ ਗੱਲ, ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੱਚੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਆਦਰ ਜੋਗ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਜਥਾਰਥ ਹਨ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਸੁੱਧ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸੁਹਾਉਣੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਨੇਕ ਨਾਮੀ ਦੀਆਂ ਹਨ, ... ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ’ (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:8)।

ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਅਰਾਮ ਕਰੋ। ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋ, ਖੋਜ ਕਰੋ। ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਗਹਿਰਾਈ ਵਿਚ ਜਾਓ। ਖ਼ੁਦਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹੀ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ (ਯੂਹੰਨਾ 7:17)। ਧਿਆਨ ਲਾਉਣਾ ਧਿਆਨ ਲਾ ਕੇ ਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਭੈਅ ਕੋਈ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਪਲ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਸਿੱਖਿਆ ਗਿਆ ਵਿਹਾਰ ਹੈ।

ਆਓ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚੱਲੋ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਮਾਸਟਰਪੀਸ ਆਫ ਰਿਲਿਜੀਅਸ ਵਰਸ, ਸੰਪਾ. ਜੇਮਸ ਡੇਲਟਨ ਮੋਰਿਸਨ (ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਹਾਰਪਰ ਐਂਡ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1948), 154 ਵਿਚ ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਜੀ. ਰੋਸੱਟੀ, ‘ਮਾਈ ਗਿਫਟ’²ਰਿਚਰਡ ਆਫ ਚਿਚੈਸਟਰ, ‘ਡੇ ਬਾਈ ਡੇ’ ਦ ਹਿਮਨਲ ਆਫ ਦ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਚਰਚ ਇਨ ਦ ਯੂਨਾਈਟਡ ਸਟੇਟਸ ਆਫ ਅਮੈਰਿਕਾ (ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਦ ਚਰਚ ਪੈਨਸ਼ਨ ਫੰਡ, 1940)।